

נביאים מול אימפריות

"כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֲדֹנָי ה' דְּבָר, כִּי אִם-גָּלָה סוּדוֹ אֶל-עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים"

(עמוס ג':7)

סודות הנביאים מתגלים

חגית רבי

למה זה קורה עכשיו בכל העולם ובעוצמות שלא היו מעולם?
הקורונה, אובדן האמון במערכות השלטון, מלחמות, אסונות טבע,
משברים כלכליים וחברתיים, דיכאון, חרדות, התאבדויות.

איפה אלוהים?

איפה הצדק?

מדוע האור לא מנצח את כל החושך הזה?

מה ניתן לעשות כדי לשנות את המציאות?

מה יכול לתת לנו תקווה?

אני חושבת שאין אדם בעולם - ובמיוחד בישראל - שלא שואל את עצמו את השאלות האלה.

ההרצאה הזו היא הזמנה והזדמנות להיפתח לתשובות, אשר ניתנו מן המרומים, לנביאים ולנביאות במהלך אלפי שנים. תשובות, שהן אחרות ושונות לחלוטין ממה שהתרגלנו לנסות לתת, מתוך ההסתכלות האישית והמוגבלת שלנו.

"כִּי לֹא יַעֲשֶׂה אֱדֹנִי ה' דָּבָר, כִּי אִם גָּלָה סוּדוֹ אֶל עַבְדּוֹ הַנְּבִיאִים":
מאז ומעולם, גילה אלוהים לנביאים את מה שעתיד להתרחש. בהרצאה זו, אנחנו נגלה ונבאר את הסודות האלו, שלמרות שהם בני מאות ואלפי שנים, הם עדיין תקפים לימינו אנו.

"וַיֵּצֵר רוּחַ אָדָם בְּקֶרְבוֹ"

(זכריה י"ב:1)

הנביאים מדברים אל התודעה הרוחנית של האדם

כדי להבין את **העיקרון הנבואי** וליישם אותו, אנחנו חייבים להבין שהנביאים כיוונו את דבריהם אל רוח האדם. אל **התודעה הרוחנית** שלו.

היום, הרבה אנשים מדברים על "**הנדסת תודעה**" ועל כך שאנחנו **במלחמה על התודעה**, אבל הם אינם מבינים שבימינו, יש לאדם **שלוש** תודעות:

תודעה רוחנית, תודעה אינטלקטואלית ותודעה רגשית.

רוב האנשים עוסקים רק בפיתוח השתיים האחרונות, כלומר הם מודעים **למחשבות** שלהם ומודעים **לרגשות** שלהם, אולם הם מתעלמים מן **התודעה הרוחנית**, אשר **רק** באמצעותה אנחנו יכולים לתפוס את המציאות מעבר לממד החומרי והארצי, ולהפוך **ליודעים**. כלומר, להפוך לבני אדם במלוא מובן המילה, אשר יש בכוחם לשנות את המציאות או ליתר דיוק, **לברוא ולעצב** אותה!

רוב האנשים גם לא תופסים, שאם הם מפתחים **רק** את התודעה האינטלקטואלית ואת התודעה הרגשית - אשר שתיהן תודעות חומריות, שכן הן כבולות לזמן ולמקום - הם גם לעולם לא יצליחו להשתחרר **באמת** מן המטריקס. (המטריקס (The Matrix) הוא סרט מדע בדיוני משנת 1999 והוא מציג עולם דיסטופי שבו בני האדם לא מודעים לכך שהם כלואים).

זאת משום שהרוח שלהם – שהיא האני האמיתי שלהם – כבולה במטריקס של עולמם הפנימי.

אפשר להסביר – על רגל אחת – מה ההבדל בין "מטריקס חיצוני" ל"מטריקס פנימי", על פי סיפור יציאת מצרים:

הנביא משה הצליח לשחרר את בני ישראל מכבלי המטריקס החיצוני של שעבוד מצרים; אבל לשחרור מכבלי המטריקס הפנימי – כלומר להחלפת תודעת העבד של האינטלקט והרגשות, בתודעה של רוח בת חורין – נדרשו ארבעים שנה במדבר!

לכן נאמר בצדק, שהיה יותר קל להוציא את בני ישראל ממצרים, מאשר להוציא את מצרים מבני ישראל.

גם אנחנו נמצאים במעבר בין מצרים (העולם הישן) לארץ המובטחת (העולם החדש) ולכן גם אנחנו נצטרך "לעבור דרך המדבר" ולהשתחרר מן המייצרים הפנימיים הכובלים את הרוח שלנו: האינטלקט והרגשות.

זאת משום שגם אם נצליח להשתחרר מכבלי הממסד, זה עדיין לא מבטיח לנו חירות אמיתית, אשר נמצאת **רק בעולם הפנימי.**

למעשה, על פי תוכנית הבריאה היינו אמורים להיות בעלי תודעה **אחת**: תודעה רוחנית; כאשר האינטלקט והרגשות, היו אמורים להיות רק המשרתים שלה – המוציאים לפועל של רצונה בעולם החומר.

אבל האנושות התפתחה בצורה שגויה והמשרתים הפכו לאדונים.

את ההפיכה הטראגית הזאת, אפשר לתאר בפסוק אחד מספר משלי (פרק ל' פסוקים 22-23):

"עֶבֶד כִּי יִמְלֹךְ", על האינטלקט "וְנִשְׁפָּחָה כִּי תִירָשׁ גְּבוּרָתָה", על הרגשות.

ההתפתחות השגויה הזאת – בה בני אדם כבר לא מבינים את שפת הרוח – היא בדיוק הקושי העצום שכל הנביאים, היו צריכים להתמודד עימו!

הם מצידם, הביאו פתרון שהיה מאוד פשוט להבנה וליישום אם מקשיבים לו דרך הרוח, אולם הוא נשמע בלתי הגיוני לחלוטין, אם מקשיבים לו דרך האינטלקט והרגשות.

כדי להמחיש עד כמה היה קשה לנביאים להסביר את הפתרון שלהם לאנשים אשר הינם עיוורים וחירשים מבחינה רוחנית, אני רוצה לפתוח בסיפור אמיתי, על ניסוי שנעשה:

לקחו אדם אשר ראה מצוין ללא משקפיים והרכיבו לו משקפיים עם עדשות בעלות מספר גבוה.

במשך כמה שבועות, האיש לא יכול היה לראות דרכן דבר! הראייה שלו הפכה מטושטשת לחלוטין והוא סבל ממיגרנות קשות. אבל ככל שהזמן חלף, הוא החל להתרגל למשקפיים: כאבי הראש פסקו והוא החל לראות דרכן, את המציאות המעוותת!

אולם אז, כאשר הורידו לו את המשקפיים והוא היה יכול לראות באופן טבעי – הוא כבר לא יכול היה לראות דבר!

איך הסיפור הזה קשור אלינו?

כבני אדם, מה שמבדיל אותנו משאר הברואים, זאת ה**רוח**, שהיא המהות האמיתית שלנו.

לכולנו ניתנה יכולת טבעית ל**ראות בעיני הרוח** שלנו, מעבר לזמן ולמקום.

האינטואיציה – שהיא קול הרוח – היא כלי החישה לכך.

בואו ניקח לדוגמא, אינטואיציה בסיסית שיש לאישה לגבי גבר שהיא פגשה בדייט. זאת יכולה להיות תחושה אינטואיטיבית של קירבה, דחייה, או פשוט חוסר עניין. האינטואיציה – שהיא כמו ברק – נותנת לנו את האינפורמציה המדויקת ביותר, אולם הרבה פעמים אנחנו לא מקשיבים לה.

למה? כי האינטלקט והרגשות מעמעמים אותה, עם הטיעונים שלהם. (האינטלקט יאמר למשל: "יש לו תואר דוקטור, אז לא יתכן שהוא אדם רע". והרגשות יאמרו משהו כמו: "תפסיקי לפסול את כל הבחורים, אחרת לעולם לא תתחתני!")

"סתימת הפה" של קולה של הרוח – על ידי דיקטטורת האינטלקט והרגשות – זה משהו שקרה לנו מזמן.

כבר בסיפור גן עדן – שהוא **קוד** ולא סיפור היסטורי – מסופר לנו, כיצד אדם וחווה נפלו לפיתוי של הנחש – שהוא לוציפר – ואכלו מפרי עץ הדעת.

באותו הרגע, האנושות ויתרה למעשה על יכולת הראיה הרוחנית שלה ושמה על עצמה משקפיים שמעוותים לה את הראייה. אלו המשקפיים של תודעת החומר: האינטלקט והרגשות.

מאז, כל כך התרגלנו להסתכל על המציאות בצורה מעוותת, שזה כבר אפילו לא מפריע לנו.

להפך. אנחנו גאים להיות אינטלקטואליים או רגשניים ואנחנו דוחים ומוקיעים את כל מי שמנסה לעזור לנו להוריד את המשקפיים המעוותים ולהתחיל להתבונן על מציאות חיינו, דרך הראייה **הטבעית** של עיני הרוח.

לכן, בעוד פרשנים פוליטיים וכלכליים מסתכלים על המציאות העולמית ומנסים לנתח ולהסביר אותה דרך שתי תודעות החומר – האינטלקט הקר והרגשות המתלהמים – הנביאים הביאו **היגיון אחר. הסבר אחר. פתרון אחר.**

אם הרוח שלנו הייתה מקשיבה להם – **כל** הבעיות שלנו כפרטים וכאנושות, היו נפתרות!

אבל זה בדיוק מה שחסר לנו וזה בדיוק מה **שכולנו** נצטרך ללמוד בעולם החדש: להיות בעלי **תודעה אחת** שהיא תודעה רוחנית ואילו האינטלקט והרגשות שלנו, יחזרו להיות מה שמאז ומעולם הם היו אמורים להיות: **רק** משרתי הרוח והמוציאים לפועל של רצונה בעולם החומר.

לא יהיו לנו יותר קונפליקטים בין קולות שונים בתוכנו וגם לא נהסס לבחור, כי הרוח תמיד יודעת מה הוא הדבר המדויק ביותר עבור התפתחותה.

אולם, כיוון שהנביאים דיברו אל ההיגיון של הרוח, התשובות וההסברים שייתנו בהרצאה זו, יוכלו להועיל, **רק למי שניצוץ הרוח שבתוכו, עדיין לא כבה.**

התשובות וההסברים שייתנו בהרצאה זו, יוכלו להועיל **למי שמוכן להוריד את המשקפיים המעוותים;** ואז, למרות שבהתחלה הוא אולי לא יוכל לראות כלום או לא יבין את כל מה שייאמר בהרצאה זו – אם הוא יידבק בהחלטתו להיות לאדם חדש בעל תודעה רוחנית, לאט לאט הוא יהפוך **לרואה!**

למה, **שתופס באופן אינטואיטיבי**, שאם ניישם את העצות הנצחיות שנתנו לנו הנביאים, נזכה למהפך בחיינו האישיים ולמהפכה עבור עמנו ועבור האנושות כולה!

סוף מעשה במחשבה תחלה: הקרב על עולם המחשבות

כאמור, מכיוון שאדם וחווה אכלו מפרי עץ הדעת, התודעה של כל האנושות הצטמצמה לעולם החומר.

האדם איבד את הידיעה, שהחיים על פני האדמה, הם רק בית ספר להתפתחות הרוח ולא מטרה בפני עצמה ולכן – משחר ההיסטוריה האנושית ועד ימינו אנו – נלחמים בני אדם על משאבים חומריים.

הצורה הקולקטיבית של המלחמות האלה, הן אימפריות, הנאבקות על שליטה, כוח, משאבים וכסף.

פעם היו אלו **אשור, בבל, רומא** וכו' והיום אלו **ארצות הברית, סין ורוסיה**. (בהמשך ההרצאה אני אתייחס לשאלה שהרבה שואלים את עצמם: האם **טראמפ** הוא מהטובים או מהרעים?)

אולם, כשהאדם הפשוט, מסתכל על המציאות העולמית של ימינו – מבעד למשקפי האינטלקט והרגשות – הוא נוטה להתעלם מהשאיפות האישיות שלו לרווח חומרי, ומעדיף לראות את המציאות **כלוח שחמט**.

לוח, בו המלכים – שהם שליטי האימפריות, בעלי ההון והשלטון, הדיפ סטייט, האליטות הגלובליסטיות וכו' – משחקים כראות עיניהם בפיונים – שהם האזרחים הפשוטים.

אדם כזה, אולי ילך להפגנות נגד הממשלה, יכתוב פוסטים מבריקים נגד הסדר העולמי החדש ואולי אפילו יקליט פודקסטים, במטרה לעורר עוד אנשים למרד נגד הממסד! כל זאת משום שלדעתו, **הממסד** הוא זה האחראי, לכל חוסר הצדק החברתי!

אולם הרבה פעמים, פעיל נלהב של זכויות אדם שכזה, יחוש בחדרי חדרים תחושה הולכת וגוברת של כעס, מירמור ואפילו חוסר אונים.

זאת משום שאם מסתכלים על המציאות מבעד למשקפיים של התודעה החומרית של האינטלקט והרגשות, העובדה שאנחנו תופסים את עצמינו כ"ערים", עדיין לא עוזרת לנו לשנות משהו בעולם, כי בסופו של דבר, כל הכוח מצוי אצל שליטי המטריקס (ואי אפשר למרוד בהם, כי רוב רובם של האנשים מסרבים להתעורר).

על פי התפיסה הזו, לאנשי האליטות הגלובליסטיות יש אג'נדה והם פשוט הולכים ומגשימים אותה צעד צעד (והמתעוררים, במקרה הטוב, רק יכולים לסקר ולנתח אותה).

המתעורר המצוי, ירצה כמובן להסיר מעצמו - ומהדומים לו - כל אחריות למצב הזה.

כי איך יכול להיות שאנחנו - האזרחים הקטנים - אחראים להונאות, למלחמות, לשחיתות ולסטיות המיניות, הנחשפים לנגד עינינו חדשות לבקרים?

אולם, אם היינו מבקשים **מנביא** לתת לנו מענה למה שמתרחש היום בעולם ומה אנחנו נדרשים לעשות כדי לשנות את המציאות - התשובות שהיינו מקבלים ממנו, היו שונות לחלוטין!

ראשית, היינו שומעים ממנו, **ששום עם לא נוחל מפלה ונכבש מבחוץ, לפני שהוא השמיד את עצמו מבפנים, מתוך חוסר מוסריות וניון פנימי!**

אפילו אימפריה שנהרסה על ידי אויביה, יכולה להיבנות מחדש. אולם לאימפריה שנהרסת מבפנים - אין שום תקומה!

ואכן, ניתן לראות בהיסטוריה דפוס חוזר של אימפריות גדולות - כגון האימפריה הרומית, האימפריה העות'מאנית, האימפריה הבריטית ועוד - שהתפוררו בשל שחיתות פנימית.

לכן, הקריאה של כל הנביאים הייתה בראש ובראשונה, ללקיחת אחריות ולטיהור פנימי ולא להאשמה של גורמים חיצוניים.

שנית, **הנביא היה חושף בפנינו, את החזית האמיתית בה מתנהלת המלחמה ובה גם מוכרעת: עולם המחשבות.**

הנביא ישעיהו (פעל בערך בין השנים 700-740 לפנה"ס) התריע על כך שהמחשבות הרעות מובילות למעשי הרס וחורבן: **"מחשבותיהם מחשבות און, שד וְשָׁבֵר בְּמַסְלוֹתָם." (נ"ט:7)**

הנביא ירמיהו (פעל בערך בין השנים 672-586 לפנה"ס) הזהיר שהמחשבות הרעות בתוך ירושלים, מונעות את ישועתה:

"כִּבְסִי מִרְעָה לִבֶּךָ יְרוּשָׁלַם, לְמַעַן תִּוָּשְׁעִי. עַד מָתִי תִלֵּין בְּקִרְבֶּךָ מִחְשְׁבוֹת אוֹיְבֶךָ?" (ד':14)

הנביא מיכה (פעל בערך בין השנים 740-700 לפנה"ס) מתאר כיצד המחשבה הרעה בלילה מובילה למעשה הרע בבוקר ומכאן לעונש משמיים (בהמשך ההרצאה נסביר שזה לא אלוהים שמעניש באופן אישי, אלא אלו הם חוקי הבריאה שמביאים על האדם את העונש באופן אוטומטי):

"הוֹי חֲשִׁבִי אֶן וּפְעִלִי רָע עַל מִשְׁכְּבוֹתֶם, בְּאֹר הַבֶּקֶר יַעֲשׂוּהָ... לֵכֵן כֹּה אָמַר ה' הִנְנִי חֹשֵׁב עַל הַמִּשְׁפָּחָה הַזֹּאת רָעָה". (ב':3-1)

אולם **הנביא זכריה** (פעל בערך בין השנים 518-520 לפנה"ס) הדגיש **שעצם המחשבה** הרעה על הזולת, שנואה היא בעיני אלוהים ובכך הוא מקרב אותנו צעד חשוב נוסף, להבנת הסוד – מדוע עצם המחשבה הרעה היא כבר בעיה בפני עצמה, אפילו אם האדם **אינו** מממש אותה במעשה:

"וְאִישׁ אֶת רָעָתוֹ רָעָהוּ אֶל תַּחֲשָׁבוּ בְּלִבְבְּכֶם... כִּי אֶת כָּל אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁנְאֵתִי נֶאֱמַר ה'". (ח':17)

מדוע למחשבות שלנו יש כזה כוח?

אני מבקשת, ממי שעדיין לא הסיר את המשקפיים שמעוותים את הראייה הרוחנית, להסיר אותם ולהקשיב **לידע על כוחן של המחשבות** אשר מסביר – מדוע המחשבות הנמוכות ואף המושחתות של רוב תושבי העולם, הן אלה אשר למעשה יוצרות את המציאות הקשה בה אנו נמצאים ואף משחקות לידיים של שליטי המטריקס, האליטות הגלובליסטיות והאימפריות השונות! זאת משום שהם – בניגוד לרוב בני האדם – יודעים את הסוד הזה!

בכל מחשבה שנוצרת, יש **כוח חי** והיא מיד מקבלת **צורה בעולם החומר האתרי**, שאינו נתפס בחמשת החושים, מכיוון שהוא עשוי מחומר מעודן.

זוהי צורה ממשית – שיש אנשים אשר ניחנו ביכולת לראות אותה – בעלת גוף שעשוי מחומר עדין, שצורתו מבטאת ומגלמת את המשמעות העמוקה של המחשבה.

מרגע היווצרות המחשבה ובהתאם **לחוק המשיכה בין המינים הדומים** – שהוא אחד מחוקי הבריאה הבסיסיים – היא מושכת את המין הדומה לה בעולם של צורות המחשבה או נמשכת אליו, בהתאם לעוצמתה.

באמצעות פעולתו של חוק זה, נוצרו **מרכזים** של צורות מחשבה שונות, שמשפיעים רבות על בני האדם, באמצעות הכוח שהצטבר בהם.

בשלב הראשון ישפיע קיומו של מרכז מסוים, על אנשים אשר על פי טבעם הם בעלי נטיות דומות לו. רצונם יהיה חזק יותר והם אף יזכו לעידוד להמשיך וליצור צורות מחשבה דומות, אשר יחזרו ויחזקו את המרכז.

אולם גם אנשים שאינם בעלי אותן נטיות, יכולים להיחשף להשפעות אלו, אם הם חלשים ברוחם, במיוחד אם מדובר במרכז שצובר יותר ויותר כוח.

האנשים שיהיו מוגנים מהשפעת המרכזים השליליים, יהיו רק אלה אשר פיתחו עוצמה פנימית חיובית, ובכך הפכו את הקשר עם מה ששונה מהם לבלתי אפשרי.

למרבה הצער, השנאה, הקנאה, התאוה, החמדנות ושאר מחשבות רשע, הם אלה שיוצרים את מרכזי הכוח הגדולים ביותר בעולם; הם עושים זאת באמצעות מספרם הגדול של האנשים שקושרים את עצמם אליהם והם אלה שתורמים לחורבן שמתחולל בקרב האנושות!

מרכזי השלום, הטוהר והאהבה הם קטנים בהרבה, ועל כן תבורך השעה בה ישובו ויתפסו מחשבות של טוהר ואהבה מקום גדול יותר באנושות!

זאת, כי ברגע שעולם המחשבות יטוהר **מהזיהום המחשבתי**, ההשפעה על טיהור עולם החומר, תהיה מיידית!

אז אם נסכם את דברינו, **סך אופי המחשבות של בני האדם בעולם – ואפילו אם הן אינן באות לידי ביטוי במעשים – הוא זה שמכריע לאן מועדות פני האנושות ובנוסף, זה מה שמעניק את הכוח לשליטי המטריקס!**

מדוע? כי אנחנו יוצרים מרכזי מחשבות שאפשר גם לכנות אותם בשם "ענני מחשבות" ומי שחזק, מושך את המחשבות האלה אליו, מתחזק מהן ואז פשוט עושה להן Downloading – ומממש אותן הלכה למעשה!

(ענן – למי שלא יודע – הוא מרחב אחסון וירטואלי, שמחבר בין מחשבים שונים. הדימוי הוא שכל המחשבות שיוצאות, עולות "לענן" ולמי שיש גישה אליו – יכול להשתמש במידע המאוחסן בו וליישם אותו).

כך אנשים חזקים משתמשים במחשבות שלנו ומביאים אותן לידי יישום במציאות! סוף המעשה במחשבות תחילה!

לכן, שליטי המטריקס דואגים שאנחנו לא נפסיק לחשוב את כל המחשבות מן הסוג הזה, כי אם זה יקרה – לא תהיה להם יותר אספקה של כוח והם יתייבשו מעצמם!

בואו ניתן לעיקרון המהפכני הזה של הנביאים, כמה דוגמאות, כדי שנוכל להתחיל להבין **שכולנו שותפים פעילים במה שקורה בעולם ואנחנו בשום פנים ואופן לא קורבנות.**

1. רבים מזדעזעים מהדיווחים על **ניצול מיני** של נערות צעירות – ואפילו של ילדים!

אולם כל מי שצופה ב**פורנו** ומייצר בכך צורות מחשבה מעוותות של מיניות, שותף לפשעים האלה! (למי שלא יודע, אתרי פורנו הם מהאתרים הפופולריים ביותר ברשת. על פי נתונים סטטיסטיים שונים, אתרים אלו, מושכים מיליארדי ביקורים מדי חודש ומהווים אחוז משמעותי מתעבורת האינטרנט העולמית!)

בואו ניקח דוגמא יותר ספציפית: אדם יכול **רק לחשוב** על אונס, אולם המחשבה הזאת תחזק מישהו שיש לו מחשבה דומה – אפילו אם הוא נמצא בקצה האחר של העולם – ותגרום לו לבצע את המעשה הנתעב!

על פי החוקים הארציים, עונש מגיע רק לאדם שפשע בפועל, אולם על פי חוקי הבריאה של אלוהים, גם מי **שחשב** את המחשבה הנפשעת – נחשב כשותף לפשע!

דוגמא אחרונה בעניין זה:

בברית החדשה – בבשורה על-פי יוחנן פרק ח': 11-3 – מסופר כיצד **ישוע** הציל אישה שהואשמה בניאוף, מידי המון חמום מוח שביקש לסקול אותה באבנים, בכך שהוא קרא לאדם שיכול לומר שאין בו חטא – כלומר **אדם שלא נאף במחשבותיו** – להשליך את האבן הראשונה. כמובן שאיש לא עמד בתנאי.

האם **אנחנו** עומדים בתנאי הזה במחשבותינו?

2. רבים מכירים את הספר "**הסוד**" שיצא לאור בשנת 2006, שהפך לרב מכר בינלאומי ולאחר מכן הופק גם כסרט תיעודי. גם ספר זה עוסק בחוק המשיכה בין המינים הדומים והרעיון המרכזי בו הוא, שהמחשבות שלנו יוצרות את המציאות שלנו. ליתר דיוק, שמחשבות חיוביות מושכות תוצאות חיוביות לחיינו, ומחשבות שליליות מושכות תוצאות שליליות.

אולם, מה היא המטרה העיקרית אליה כיוון הספר ובמיוחד הסרט? שימוש בכוח המחשבות, על מנת להשיג עושר חומרי! להיות מיליונר!

וזה, אגב, גם מה שמוצע לבני האדם כיום ברוב הסדנאות להתפתחות אישית. אך ורק התקדמות ברובד הארצי והחומרי של החיים: כסף ("למשוך שפע"), בריאות וזוגיות.

כמעט אף סדנה לא מציעה להשתמש בכוח המחשבות, כדי לגרום להתעלות הרוח ולהתעלות האנושות.

זאת, כי רק מעטים מבינים, שאם אדם באמת היה עולה על דרך המלך של התפתחות התודעה הרוחנית, כל מה שהיה זקוק לו, כבר היה נופל בחלקו באופן אוטומטי.

המורה הגדול מכולם, כבר קרא אלינו:

"רק בקשו בראשונה את מלכות אלהים ואת צדקתו ונוסף לכם על כל אלה". (מתי ו':33)

על מה אנחנו חושבים? על מה אנחנו חולמים בשעות הפנאי, בהן אנחנו לא עסוקים בעבודתנו? זוהי שעת המבחן למקום בו כולנו עומדים.

והאמת היא שכמעט כולם, שואפים לביטחון חומרי ולכל ההנאות הגשמיות שכסף יכול לקנות.

נכון... הרבה רק חושבים וחולמים להיות מיליונרים ומעטים באמת מצליחים להיות כאלה, אבל לרוב האנושות יש אותו חלום: ביטחון והצלחה חומריים.

אם יש לאדם מספיק כסף, בריאות ומשפחה – הוא לרוב לא יחפש שום דבר נוסף בחיים, כי מבחינתו כבר יש לו הכול.

לכן עלינו להבין, שכל המחשבות שלנו על **כסף כמטרה בחיים**, יוצרות מרכז כוח עצום, שמי שיותר חזק מאיתנו ויודע את הסוד, פשוט מושך אותן אליו ומביא אותן לידי מימוש במציאות – הופך למיליונר.

3. מלחמות.

איך אנחנו תורמים למלחמות?

עם יד על הלב, כמה מאיתנו מסוכסכים עם בני משפחה, בגלל כסף? (למשל כספי ירושה).

כמה מאיתנו **רק חושבים**, שנעשה להם עוול בגלל כסף ונוטרים בליבם טינה לבן משפחה, לחבר, לשותף, לאקס ואפילו לבן או לבת זוג?

כפי שכבר הסברנו בתחילת דברינו, המלחמות הגדולות בין האימפריות, הן רק **שיקוף** של כל המלחמות הקטנות האלה, שיש לנו עם רעינו בין אם במעשים או רק במחשבות.

אבל אפילו אם אין לנו בעיה עם כסף, האם אין לנו אדם אחד שעומו נלחמנו מלחמות קשות, בגלל שהאגו שלנו לא היה מוכן להוריד את ראשו?

אז למה אנחנו מתפללים ששליטי מדינות לא מצליחים למצוא דרך להפסיק את המלחמות? פשוט להם, יש אינטרסים כלכליים יותר גדולים ואגו יותר גדול מאשר לאדם ממוצע.

לכן, רק אדם טהור בפנימיותו – באופן כזה ששום מחשבות זימה, תאוות-ממון או שנאה וטינה לרעהו, לא עולות בו – יכול לבוא ולטעון טענות מול שליטי המטריקס.

אבל אדם שהגיע למדרגה כזאת, לא יעשה זאת. כי הוא כבר הגיע לידיעה, שהדרך לשינוי העולם, היא דרך ההשתנות הפנימית. כפי שכבר אמר **מהטמה גאנדי**: **"היה אתה השינוי שאתה רוצה לראות בעולם"**.

לכן, אדם שטיהר את עצמו, רק יבקש להמשיך להשפיע לטובה על העולם במחשבותיו המטוהרות ולהיות מקור השראה לאנשים אחרים במעשיו; זאת, על מנת שגם הם יצטרפו אליו, בדרך לטיהור העולם ולבניה של העולם החדש.

"וְאַתֶּם סִרְתֶּם מִן הַדֶּרֶךְ הַכְּשִׁלְתֶּם רַבִּים בַּתּוֹרָה"
(מלאכי ב':8)

חטאה של ההנהגה הרוחנית

לנביאים, הייתה נוסחה אחת פשוטה, על מנת להביא לניצחון על האימפריות השונות ששלטו בזמנם:

להתיישר עם רצון אלוהים!

אם אתם עדיין לא מאמינים בו – כי יש לכם חיווט שגוי בין דת לאלוהים – אז אפשר גם לומר שהנביאים דרשו התיישרות על פי חוקי הבריאה, שהם למעשה רצונו של הבורא.

הנביאים לא עסקו ב"דוקטורט" על אימפריית החושך התורנית, הם לא חיפשו אשמים חיצוניים והם גם לא עודדו לצאת למלחמות!

הם קראו לאקטיביזם רוחני ולעולם לא לאקטיביזם פוליטי!

האמירה שלהם הייתה נוקבת, ברורה ובלתי מתפשרת:

רק שינוי פנימי יביא לשינוי חיצוני!

ברכה או קללה, הן תוצאה של מצבנו הפנימי בלבד!

אולם **יש רק אצבע מאשימה אחת, שהנביאים הפנו כלפי חוץ: ההנהגה הרוחנית.** זאת משום שהדג מסריח מהראש ואם בארזים נפלה שלהבת, לאזובי הקיר אין סיכוי!

בתקופת המקרא היו אלו **הכוהנים.**

בואו נספר את סיפורם של **הנביא שמואל והנביא יחזקאל** במלחמתם נגד חטאי הכוהנים ולאחר מכן נעמיק במשמעות הרוחנית של חטאים אלו, גם עבור ימינו אנו.

בספר שמואל א' (פרקים ב'-ד') אנו קוראים על כך ששני בניו של הכהן הגדול בשילה, חופני ופנחס, חטאו בחטאים חמורים:

מתוך זלזול בקדושת המקדש, הם לקחו לעצמם חלקים מהקורבנות שלא הגיעו להם ושכבו עם הנשים שבאו להתפלל בפתח אוהל מועד.

למרות שעלי הוכיח את בניו, הוא לא נקט בפעולה ממשית להפסיק את מעשיהם ולכן נשלח אליו שמואל הנביא – אשר פעל בסביבות המאה ה-11 לפנה"ס – ומנבא על העונש הצפוי להם: שניהם ימותו ביום אחד!

תפקידו של הנביא, היה מאז ומעולם, להיות המבקר של המערכת הדתית כאשר היא מתחילה להסתאב.

הוא "לא דופק חשבון" לאף אחד ואומר את האמת הקשה ישר בפרצוף, כי הוא נאמן אך ורק לאלוהים ולכן לרוב הוא נרדף, על ידי הממסד הדתי המתחסד.

בינתיים, עם ישראל נלחם בפלישתים – עם חזק של עובדי אלילים שהיה בעימות מתמשך עם בני ישראל בתקופת השופטים והמלוכה – ומפסיד בקרב. בניסיון לשנות את המצב, בני ישראל הולכים לבית המקדש ומוציאים ממנו את **ארון**

הברית – אשר מיקומו בקודש הקודשים מייצג את נקודת החיבור העליונה ביותר בין שמיים וארץ – אולם במקום להביא לניצחון, התוצאה הייתה הרסנית עוד יותר: בני ישראל הובסו במערכה, 30,000 חיילים נהרגו, חופני ופנחס נהרגו וארון הברית נלקח בשבי, על ידי הפלישתים.

סיפור זה ממחיש את העיקרון שמנהיגות רוחנית מושחתת מביאה לאסון לאומי, וכי לא ניתן להשתמש בשום כלי פולחן כ"קמע", בעוד הכוהנים חוטאים!

לעומת זאת, באותה תקופה פחות או יותר – סביבות המאה ה-11 או ה-10 לפני הספירה – **דוד** הצעיר, ללא שריון, ללא ניסיון קרבי ועם מקלעת וחמישה חלוקי אבנים, מנצח את **גוליית**, הענק הפלישתי המצויד במיטב כלי הנשק באותה תקופה, רק בגלל דבר אחד: **האמונה הבלתי מעורערת שלו באלוהים:**

"וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל הַפְּלִשְׁתִּי אֲתָה בָּא אֵלַי בַּחֶרֶב וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן וָאֲנִי בָּא אֵלַיְךָ בְּשֵׁם ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי מַעְרָכֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חָרַפְתָּ. הַיּוֹם הִזָּה יִסְגָּרְךָ יְהוָה בְּיָדִי וְהִכִּיתֶךָ וְהִסְרֹתִי אֶת רֹאשְׁךָ מֵעַלְיְךָ וְנָתַתִּי פָגֶר מַחְנֵה פְּלִשְׁתִּים הַיּוֹם הִזָּה לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְחִית הָאָרֶץ וַיִּדְעוּ כָּל הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל וַיִּדְעוּ כָּל הַקָּהָל הַזֶּה כִּי לֹא בַּחֶרֶב וּבַחֲנִית יְהוֹשִׁיעַ ה' כִּי לֵה' הַמִּלְחָמָה וְנָתַן אֶתְכֶם בְּיָדוֹ". (שמואל א' פרק י"ז פסוקים 45-47).

עכשיו, בואו נקפוץ 500 שנה בזמן ונגיע לנבואות של **הנביא יחזקאל** שניבא בסוף תקופת בית ראשון ולאחר מכן בזמן גלות בבל (מאה שישית לפנה"ס).

נבואות יחזקאל על חטאי הכוהנים במקדש הן מהקשות והחריפות ביותר, במיוחד בפרק ח' שבו הוא מתאר את החזון של התועבות במקדש, אשר הולכות ומחמירות ככל שנכנסים עמוק יותר לתוכו.

בחזון זה, ה' מראה ליחזקאל ארבע סצנות של עבודה זרה בתוך המקדש:

סמל הקנאה בשער המזבח – **"סֵמֶל הַקְּנָאָה הַמִּקְנָה"** (ח':3) – כנראה פסל של אשרה שהיו עובדים אותה בטקסי קנאה שהיו מעוררים קנאה בין בעל לאשתו.

שבעים מזקני ישראל מקטירים קטורת לתבניות של זוחלים ובהמות על הקירות – **"וְהִנֵּה כָּל תִּבְנִית רֶמֶשׂ וּבְהֵמָה שֶׁקֶץ"** (ח':10). הם עשו זאת בחדרי חדרים, באמונה ש"**אֵין ה' רֹאֶה אֶתְנוּ**" (ח':12).

נשים יושבות ומבכות את **התמוז** – אל פגאני של הפריין והאביב, שלפי המיתולוגיה הבבלית מת וקם לתחייה מדי שנה.

עשרים וחמישה איש משתחווים לשמש במזרח – **"מִשְׁתַּחֲוִיָּתֶם קִדְמָה לְשֶׁמֶשׁ"** (ח':27), כשגבם אל היכל ה'.

בפרק ח' פסוק 18, מיד אחרי תיאור התועבות, ה' אומר: **"וְגַם אֲנִי אֶעֱשֶׂה בְּחֶמָה, לֹא תַחֹס עֵינִי וְלֹא אֶחְמַל; וְקִרְאוּ בְּאָזְנִי קוֹל גְּדוֹל, וְלֹא אֶשְׁמַע אוֹתָם."**

בפרק ט' מתואר כיצד ה' שולח את המלאכים המשחיתים, להתחיל את החורבן דווקא מהמקדש: **"וּמִמֶּקְדָּשִׁי תִּחְלֹא!"** (ט':6)

בפרק י' יחזקאל מתאר את עזיבת השכינה כההליך הדרגתי – ככל שהתועבות במקדש הלכו והחמירו – עד לעזיבה מוחלטת, שאפשרה את החורבן.

כדי להבין מדוע הנביאים מתעלמים מחטאי האימפריות והפוליטיקאים – וכפי שנראה בהמשך ההרצאה, רואים בהם **רק מוציאים לפועל** של חטאי האנושות – אבל נותנים את מלוא כובד המשקל, לחטאי הכוהנים אשר ממיטים חורבן על העם, עלינו להבין **מה היא בכלל המשמעות של המקדש ומה הבעיה בעבודה זרה, אשר כל הנביאים נלחמו נגדה מלחמת חורמה, כמעט ללא הצלחה.**

אנא אל תשכחו להוריד את המשקפיים ולתרגל את הראייה הרוחנית שלכם, כאשר אתם מקשיבים להסבר הזה (כי האינטלקט, בהחלט לא יוכל להבין אותו).

בית המקדש, היווה את נקודת החיבור בין השמיים לארץ. כלומר, הוא היה המקום, אליו האנרגיה הקוסמית – שהיא הביטוי של הכוח האלוהי המחיה ומקיים את היקום – נשפכה וזרמה בצורה המרוכזת ביותר.

תפקידם של הכוהנים המשרתים בו, היה להעביר את האנרגיה או הכוח הזה, אל העם הנבחר והארץ המובטחת, אשר בתורם היו אמורים להעביר אותו אל כל האנושות ואל העולם כולו!

(בהרצאה שנתתי על **"תיקון הקארמה של העם היהודי"** – הרצאה שזמינה לקהל הרחב באתר בית הספר ובערוץ היוטיוב שלנו – אני מסבירה ש"עם נבחר", אין משמעו עם שאמור להתגאות ולהתבדל מהעמים האחרים, אלא עם שנבחר להעביר את הכוח לעמים האחרים! זאת הייתה התוכנית המקורית והייעוד של בית המקדש).

הדרך הזאת להעברת הכוח, הייתה בראש ובראשונה דרך טוהר המחשבות של המשרתים בקודש.

וכאן אני רוצה להרחיב את הידע אודות המחשבות:

הכוח של אלוהים - שהוא למעשה שם נרדף לאנרגיית החיים או לאנרגיה הקוסמית - זורם באופן מתמיד דרך הבריאה כולה, טמון בה והוא חלק בלתי נפרד ממנה.

ניתן למצוא אותו בכל מקום: באוויר, בכל טיפת מים, בצמחים, בבעלי החיים ומטבע הדברים גם באדם.

כיוון שהאדם מורכב מחלק חומרי אבל גם מחלק רוחני, יש לו תפקיד מיוחד **בהולכת הכוח** הזה, עבור עצמו ועבור סביבתו.

כיצד?

כשם שעדשה אוספת את קרני השמש הזורמות דרכה, מעבירה אותן בצורה ממוקדת ומרכזת אותן לנקודה אחת, כך האדם - באמצעות התפיסה האינטואיטיבית של הרוח שלו - אוסף את הכוח הזורם דרכו ומעביר אותו הלאה, בצורה ממוקדת, דרך **המחשבות שלו**.

כלומר, המחשבות שלנו, הן אלה אשר יוצרות ומעצבות את המציאות!

עלינו להבין, כי בהתאם לסוג התפיסות האינטואיטיביות שלנו ולמחשבות הקשורות עימן, אנחנו מוליכים את הכוח האלוהי - שהוא ניטרלי ופועל מעצמו - להשפעה טובה או רעה!

לכוהנים הייתה את הגישה הקרובה ביותר לכוח הזה ולכן גם את האחריות הגדולה ביותר!

לפיכך, ברגע שהמחשבות שלהם - וגם המעשים שלהם - היו מכוונים לעבודת אלילים השקרית במקום לעבודת אלוהים האמיתית, הם זיהמו את כל העולם האתרי ויצרו מרכזי או ענני מחשבות חשוכים, אשר השפיעו באופן מידי על פשוטי העם!

הם היו אלו אשר העבירו באופן אוטומטי את הכוח לחורבן ולכן בתקופה מאוחרת יותר, קבעו חכמים שהסיבה הראשונה לחורבן בית ראשון הייתה: **עבודה זרה!**

אבל איך עבודת אלילים קשורה אלינו בימינו אנו?

כדי לענות על שאלה זאת, אנחנו צריכים לרענן את זיכרוננו במשמעות הדיבר הראשון שבעשרת הדיברות:

"אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ!...לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנַי." (שמות כ':2).

מה המשמעות של הדיבר הזה?

האם הכוונה לאיסור עבודה זרה? כלומר, לאיסור להשתחוות ולסגוד לפסלים ואילים, שאנשים בתקופות קדומות תפסו כבעלי כוחות אלוהיים?

לא!

"אלוהים אחרים", משמעו כל דבר שאנחנו שמים במקום הגבוה ביותר בחיינו ויונקים ממנו את כל הכוח שלנו.

ואם זו ההגדרה לעבודה זרה, אז ללא כל ספק, הדיבר הזה – שניתן לפני כ-3000 שנה – הוא הרבה יותר אקטואלי היום, מאשר בימים קדומים!

זאת משום, שפנתאון האלילות המודרנית, התרחב **לכל** תחומי החיים ולא רק לשעות הפולחן: זה יכול להיות כסף, מין, מעמד חברתי, בן או בת זוג, משפחה, מראה חיצוני, מדע, מדינה ועוד.

לכן, להט העבודה הזרה – שאנחנו היום מסתכלים עליו ולא מבינים למה אנשים לא יכלו להפסיק אותו – לא עבר מן העולם, אלא רק החליף צורה והחמיר!

הבדל נוסף בין עבודת אלילים לעבודת אלוהים, קשור להבדלים שבין תודעה רוחנית לתודעה רגשית.

עבודת אלוהים מקורה **בטוהר הרוח ובשמירה של התודעה הרוחנית**, אשר היא לבדה מאפשרת לבני האדם לתפוס את חייהם על פני האדמה, כפי שהם באמת אמורים להיות, כלומר לצורך השתלמות רוחנית.

ללא שמירה של התודעה הרוחנית – על ידי מי שאמורים להיות המנהיגים הרוחניים של העם – כולם נופלים לרשת של לוציפר, אשר הצליח לכפות על רוב האנושות את שקר התודעה החומרית, בה האדם כבר לא יכול לתפוס דבר, מעבר לזמן ולמקום.

לעומת זאת, עבודה זרה מבוססת על **התלהבות רגשית** (תודעה רגשית) ולכן, עבודת אלילים הובילה גם לפריצות מינית, שכן הפולחן והחג האליליים – פולחן הבעל והאשרה, האל הראשי בפנתאון הכנעני ואשתו אלת הפריון – היו מלווים בפריקת עול ובפריצת המוסר המיני כחלק מן הפולחן.

כמו כן נביאי הבעל, התגודדו בחרבות וברומחים בטקס פולחני שכלל פציעה עצמית עד זוב דם, כחלק מהניסיון לגרום לבעל להתגלות ולהוריד אש מהשמיים.

האם זה מפליא אם כן ששתי הסיבות הנוספות לחורבן בית ראשון היו: **גילוי עריות ושפיכות דמים?**

אם נסכם את הנקודה הזאת, הרי **שהשחיתות וההסתאבות של הכוהנים, ספגה את חיצו הביקורת החדים ביותר מצידם של הנביאים, כי הכוהנים היו אחראים לקליטתו ולפיזורו של הכוח ואם הם היו עושים את מלאכתם נאמנה, הכוח היה מועבר לתיקון העולם ולא לחורבנו.**

רוב העם היה אז מקבל את הכוח בצורתו הטהורה והיה מתפתח בדרך הישר אל עבר האור!

יתרה מזאת, אם ההנהגה הרוחנית הייתה עומדת במקום הנכון, היה בכוחה להשפיע לטובה – באופן אוטומטי – גם על המנהיגות הפוליטית! זאת משום שמאז ומעולם, לא היה זה מתפקידם של הפוליטיקאים לכוון את האנושות אל האור, אלא רק **לפעול בעולם העשייה, עם הכוח אשר מגיע אליהם ממרכזי האור, על פני האדמה!**

זאת גם הסיבה לכך שהם תמיד רצו לכבוש את המקומות הקדושים, כי הם ידעו ששם מצוי **הכוח!**

זה היה נכון בימים קדומים וזה נכון גם בימינו.

בפרק האחרון של ההרצאה, נדבר על 144,000 רוחות האדם, אשר אמורות להיות ההנהגה הרוחנית של האנושות בעת החדשה.

אלו רוחות האדם, אשר אמורות להעביר את הכוח לבני האדם אשר יבחרו להתעורר אל רצון האור וכן...הן יכולות – למעשה חייבות – להעביר את הכוח בצורתו הטהורה, גם אל המנהיגים הפוליטיים!

אפלטון, טען טענה דומה – אם כי ארצית יותר – באשר לאחריות של המנהיגות הרוחנית, על הדרג הפוליטי ועל פשוטי העם. הוא כתב שהמדינה האידיאלית צריכה להיות מונהגת על ידי פילוסופים, אנשי חוכמה שעברו חינוך מתאים. הוא מציג את הרעיון המפורסם ש"**אם לא ימלכו בערים הפילוסופים, או שהמלכים והשליטים הנוכחיים יהפכו לפילוסופים אמיתיים... אין מנוס מהרעות לבני האדם.**" (ספר ה' של הפוליטיקה).

בואו נעשה רגע קפיצה וננישם את מה שנאמר עד עתה לימינו:

דונלד טראמפ, למשל, הוא גלגול של **ג'ורג' וושינגטון** ויש לו בהחלט תפקיד בשינוי העולם לטובה (זאת גם בדיוק הסיבה שהוא ניצל משתי ההתנקשויות בחייו).

אבל אם זה אכן יקרה, זה תלוי בתמיכה הרוחנית – הבלתי נראית – שהוא אמור לקבל מ-144,000 רוחות אדם אלו, אשר אמורות להתעורר למשימתן ובמיוחד, לגישה שיש להן לכוח.

לא להתבלבל בבקשה: טראמפ הוא לא המשיח והוא לא יכול להביא **לגאולה רוחנית**, שזה הדבר החשוב ביותר באחרית הימים!

(הטעות הזאת, אגב, הייתה בדיוק הטעות של **יהודה איש קריות**, אשר שאף להפוך את ישוע למנהיג פוליטי שיביא לגאולה מדינית, בעוד שמשימתו של ישוע הייתה אך רק להראות את הדרך **לגאולה רוחנית**. דרך אגב, ישוע היה יהודי, הוא לא בא להקים שום דת ובטח שלא את הנצרות. ואם אתם רוצים לדעת עליו את האמת, אתם מוזמנים להיכנס לאתר שלנו להרצאה: **"ישוע – הסיפור האמיתי על פי חוקי הבריאה"**).

בואו נחזור לטראמפ. טראמפ הוא פוליטיקאי שפועל בעולם העשייה וזה יכול להיות בשני כיוונים:

אם הרוח שלו תקבל את התמיכה הרוחנית – זה יהיה לכיוון חיובי; ואם האגו שלו ינהל אותו – כי 144,000 רוחות האדם לא יתעוררו לעמוד במקומן – זה יביא לחורבן!

לכן השאלה אם יהיה שלום עולמי או מלחמת עולם שלישית, היא שאלה אשר תוכרע בשנים המאוד הקרובות, בהתאם לתודעה הרוחנית של האנושות.

**"וְעַתָּה אֲנֹכִי נֹתַתִּי אֶת כָּל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בְּיָד
נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל עַבְדִּי..."**
(ירמיהו כ"ז:6)

**אימפריות ככלי למימוש חוק הקארמה
(חוק סיבה ותוצאה)**

אני רוצה לקחת אתכם במנהרת הזמן לסוף תקופת בית ראשון, לזמן מלכותו של **המלך יאשיהו** אשר מלך בשנים 639 עד 609 לפני הספירה, כלומר 23 שנים לפני חורבן בית ראשון בשנת 586 לפני הספירה.

אם נצליח לתפוס את המסר של הנביאים באותו הזמן – צפניה, ירמיהו וחולדה – נבין מדוע אף אימפריה אינה יכולה לעמוד מעל הצדק של אלוהים וחוקי הבריאה המושלמים שלו!

תקופה זו, מאופיינת **במלחמות בין האימפריות השונות באותה תקופה** – מצרים ואשור ולאחר מכן בבל, על השליטה בארץ ישראל. (זאת בדומה למלחמה בין האימפריות היום – בעיקר ארצות הברית מול סין – כי לאורך אלפי שנים, ארץ ישראל, תמיד הייתה מוקד למאבקי שליטה בין אימפריות, בעיקר מסיבות אסטרטגיות).

גם המצב הכלכלי באותה תקופה, היה בכי רע:

מיסים כבדים שולמו בקושי רב לאשור, הייתה ירידה בסחר הבינלאומי בגלל השליטה האשורית ובקרבת העם **שרו מצוקה כלכלית ועוני נרחב**.

מזכיר לכם מה שקורה היום? אין חדש תחת השמש וההיסטוריה רק חוזרת על עצמה (אלא שעכשיו זה יהיה הרבה יותר עוצמתי, בגלל הדין של אחרית הימים).

לאחר כישלון מרד חזקיהו באשור (בשנת 701 לפנה"ס), העם גם נמצא במצב של **טראומה לאומית**: ערים רבות ביהודה נחרבו במרד והיה חשש מתמיד מפני נקמה אשורית נוספת.

כל אלו הובילו **לפחד, ייאוש ולמשבר אמוני חריף**: האמונה בכוחו של אלוהים התערערה ובמקום זאת הייתה חזרה לעבודת אלילים.

גם זה קורה בימינו. במקום שהמצב הקשה יוביל להתעוררות רוחנית, אנשים בורחים בכל לבבם ובכל נפשם ובכל מאודם לעבודת האלילים המודרנית – כדי

לקבל נחמה מזויפת **ואשליה של כוח** – בשופינג, בנסיעות לחו"ל, בהופעות, בסמים וכו'.

זה קרה גם ביבשת האגדית **אטלנטיס** – גְרִינְלַנְד של ימינו והאיים שבצפון האוקיינוס האטלנטי – לפני 10,000 או אפילו 15,000 שנה. במשך עשרות שנים קיבלו מנהיגי אטלנטיס אזהרות חמורות לחורבן מנשים שהיו נביאות-כוהנות – שנקראו **האמה-לארה** – אבל הם לא שעו להן. בשנים האחרונות, כשכבר רבים הבינו שהם ימותו בכל מקרה – הם העדיפו לטמון את ראשם בחול ולהתרכז אך ורק בתענוגות חומריים משוללי כל רסן.

אבל בואו נחזור שוב ליאשֶׁיהו, שנחשב למלך הדבק באלוהים:

"וְכַמְהוּ לֹא הָיָה לִפְנֵי מֶלֶךְ אֲשֶׁר שָׁב אֶל ה' בְּכָל לְבָבוֹ וּבְכָל נַפְשׁוֹ וּבְכָל מַאֲדוֹ כָּל תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו לֹא קָם כָּמֹהוּ". (מלכים ב' כ"ג:25).

לכן הוא מבין, שאם הוא רוצה להביא להצלת העם, הוא חייב לבצע **רפורמה דתית** אשר תבער את העבודה הזרה.

כמלך, ההולך בדרכי האור, הוא כמובן גם הלך לשאול בעצת הנביאים בני דורו: **צפניה, חולדה וירמיהו.**

הנביא צפניה – הזקן מבין שלושתם ואשר ניבא בתחילת מלכות יאשֶׁיהו: 640 - 630 לפנה"ס – תמך ברפורמה הדתית אך התריע שללא תשובה אמיתית, אי אפשר יהיה להינצל מהחורבן הקרב:

"בִּקְשׁוּ אֶת ה' כָּל עַנְוֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעִלוֹ. בִּקְשׁוּ צֶדֶק בִּקְשׁוּ עֲנוּה אֲוִי תִסְתָּרוּ בְּיוֹם אָף ה'". (צפניה ב':3)

צפניה קורא **לאקטיביות רוחנית**: בקשו! חפשו! עשו משהו לפני שיהיה מאוחר מדי!

הוא פונה ל"**ענְוֵי הארץ**", לאלו שכבר נוהגים בענווה, שאינה העמדת פנים של צניעות, אלא הבנה עמוקה שכל היכולות שיש לאדם הן מתנה מאלוהים כדי לשרת מטרה גבוהה ולא כדי להאדיר את עצמו.

הוא פונה לאלו **"אשר משפטו פעלו"** כלומר לשומרי הצדק והמשפט.

כי **רק** לאלו אשר נוהגים בענווה במישור האישי ובצדק במישור החברתי, יש **אולי** סיכוי להצלת העם.

(ואנחנו נראה את הנקודה הזאת ביתר שאת כאשר נדון בפרק הבא, בתפקידם של הצדיקים, במניעה או בריכוך של הדין).

הנביאה חולדה פעלה בימי יאשיהו, בערך בשנת 622 לפנה"ס.

המלך שולח אליה משלחת מכובדת, כדי לדרוש במשמעות ספר תורה, אשר מצא חלקיהו הכוהן הגדול, בזמן שיפוץ וטיהור בית המקדש בירושלים.

הדעות חלוקות לגבי טיבו של ספר תורה זה, אולם ככל הנראה ספר זה כלל את **פרשת "הברכה והקללה"** המופיעה בספר דברים (בעיקר בפרקים כ"ז-כ"ח).

פרשה זו עוסקת בחוקי הבריה, אשר השמירה שלהם תביא לשגשוג ולברכה לאומית ואילו הפרתם תביא לאסונות ולקללות.

ולכן, המלך יאשיהו קורע את בגדיו, כיוון שהוא הבין שהקללות האלה הולכות להגיע אל העם, בשל הסטייה החמורה מדרך הישר במשך כ-400 שנה! (שנים בהן הנביאים לא פסקו מלהזהיר ולהתריע).

הפרשה מחולקת לשני חלקים עיקריים:

הברכות:

- ברכה בעיר ובשדה
- פריון ושגשוג בחקלאות
- הצלחה כלכלית
- ניצחון על אויבים
- מעמד של עם מוביל בין העמים
- שפע ובריות

והקללות:

- מחלות ומגפות
- בצורת ורעב
- תבוסה במלחמות
- גלות וחורבן
- סבל ועוני

- שעבוד לאויבים

- פיזור בין העמים

הפרשה מסתיימת בתיאור של גלות וחורבן, שלפי הפרשנות המסורתית, התממשו בחורבן בית ראשון ושני.

האם הקללות המתוארות בפרשה זו, אינן מה שאנחנו חווים, במידה מסוימת, גם עכשיו בימים אלו?

אולם, עלינו להבין שאלוהים אינו מקלל ואינו מברך. הוא אינו כועס ומעניש וגם לא שמח ומעניק שכר **באופן אישי**, אלא חוקי הבריאה – המבטאים את רצונו – פועלים באופן אוטומטי ולכן הם יביאו – במוקדם או במאוחר – לכל אדם ולכל עם את מה שהוא זרע:

זרע טוב - נקצור טוב, זרע רע - נקצור רע.

אז אם זה כך, למה אנחנו קוראים בתורה ובנביאים שאלוהים מעניש ונותן שכר באופן אישי?

אני נוהגת לענות של התשובה הזאת בסיפור מהחיים.

כשבני הצעיר, היה בן שנתיים, הוא נהג – כמו הרבה ילדים בגילו – להכניס את הידיים לשקעים החשמליים.

כמובן שאני הייתי גוערת בו בעדינות, אבל זה הספיק כדי שהוא יימנע מהמנהג הזה, שכן הוא פחד מהתגובה שלי.

לעומת זאת, כאשר הוא גדל הוא הפסיק לעשות זאת, אבל לא מפני שפחד מאמא שלו, אלא כי הוא הבין שהוא עשוי להתחשמל.

באופן דומה, עלינו להבין שאת המקרא ניתן לקרוא בתודעה של ילדים קטנים, ואז באמת עלינו לפחד מלעשות מעשים מסוימים כי אלוהים יעניש אותנו אם נתנהג לא יפה, או ייתן לנו פרס אם נתנהג יפה; **או בתודעה בוגרת**, אשר מבינה שאף איש עם זקן לבן לא מסתכל עלינו מלמעלה, אלא חוקי הבריאה המבטאים את רצונו של הבורא וחוקים בבריאה מקדמת דנא ולנצח נצחים – הם אלה אשר – באופן אוטומטי וללא כל אפשרות לטעות – מביאים עלינו שכר ועונש.

אבל הבה נחזור לתשובה של חולדה למשלחת ששולח אליה המלך:

חולדה – בסגנונה הנבואי הקצר והחד – נותנת למשלחת שתי תשובות ממוקדות וברורות:

1. כל הקללות הכתובות בספר יתקיימו, בגלל עבודת אלילים שנמשכה דורות.
2. בזכות הכנעתו ותשובתו של המלך יאשיהו לפני ה', הוא לא יראה את הפורענות והחורבן שיבואו על ירושלים.

למרות שחולדה מנבאת שגזר הדין על ירושלים כבר נחתם, יאשיהו בכל זאת מתחיל ברפורמה דתית נרחבת: הוא מבער את העבודה הזרה מיהודה ומישראל, הורס את הבמות והמזבחות, מטהר את בית המקדש ואף מרכז את הפולחן בירושלים.

אולי הוא קיווה שאם יצליח להחזיר את העם בתשובה שלמה, הגזירה תוכל להתבטל. אבל מאמציו היו לשווא.

השורשים של עבודת האלילים היו כה עמוקים והרפורמה ש"הונחתה" מלמעלה למטה, לא הצליחה להכות שורשים בעם. בנוסף, ליאשיהו הייתה חסרה אותה הכריזמה של מנהיג, אשר ביכולתה לחולל מהפכה בליבו של העם (רפורמה, **שביליטיס מלכת שבא** הצליחה לחולל בהצלחה רבה בממלכת שבא – בזמן מלכותו של שלמה בערך בשנת 930 לפנה"ס – בדיוק בגלל שלה, הייתה את היכולת להגיע אל ליבם של בני עמה).

בואו נראה את התשובה למלך יאשיהו, של הנביא האחרון החשוב באותה תקופה: **הנביא ירמיהו**.

ירמיהו, החל לנבא סביב 627 לפנה"ס והמשיך לפעול עד אחרי חורבן בית המקדש הראשון (586 לפנה"ס). הוא היה עד לחורבן ירושלים והמשיך לנבא גם במצרים לאחר מכן.

גם הוא, כמובן, תמך ברפורמה של יאשיהו, אך הזהיר שהיא אינה מספיקה שכן נדרש שינוי פנימי עמוק.

אולם הדבר המהפכני ביותר בנבואתו, הוא **התיאור של מלך בבל נְבוּכַדְנֶאצַּר האכזרי כעבדו של אלוהים: "נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל עֲבָדִי". (כ"ה:9, כ"ז:6, מ"ג:10).**

התואר "עבדי" – שמשמעותו "עבד שלי" או "המשרת שלי" – מבטא יחס מיוחד של קירבה לאלוהים ולכן הוא תואר של אלה אשר יכולים להיחשב כמשרתי האל וכשליחיו.

התואר הזה מופיע בתנ"ך במספר מקומות ומתייחס אך ורק לנביאים ובעלי מדרגה רוחנית גבוהה כמו אברהם, יעקב, משה, יהושוע בן נון, דוד המלך, ישעיהו, ירמיהו ועוד.

והנה, מלך זר שפועל באכזריות נגד עם ישראל, מחריב בית המקדש, מקבל את תואר הכבוד הזה!

מה קורה כאן?

למעשה, "עבדי" משמעו – כלי להוצאה לפועל של תוכניתו של אלוהים.

בניגוד לנביאים אשר היו מודעים לכך שהם רק כלי נאמן לשירות רצונו של אלוהים, נְבוּכַדְנֶאצַּר אינו מודע לכך שהוא רק שליח המממש את חוק סיבה ותוצאה!

עם ישראל חטא ובאופן אירוני, דווקא אויב ישראל הוא זה שנבחר להיות עבד ה' שיביא עליו את עונשו; ולא זו בלבד, אלא שה' **קבע שהאימפריה הבבלית תשלוט במשך 70 שנה, וכל התנגדות לה היא התנגדות לרצון ה' שתוביל לתוצאות הוות אסון!**

עכשיו היזכרו בבקשה במה שהסברנו בדוגמא על בני הצעיר שהיה דוחף את אצבעותיו לשקע ובהסבר שנתנו על ההבדל בין תודעה של ילד בגן לבין תודעה של אדם בוגר.

כאמור, בתפיסה הבוגרת, אלוהים אינו מעניש ונותן שכר באופן אישי, אלא **גלגלי השיניים של מערכת החוקים המושלמת שלו, מביאים לכל אחד בדיוק את מה שזרע!**

אין שום מקריות בבריאה המושלמת של אלוהים, אלא זוהי רק צרות אופקים של האינטלקט שלנו, אשר מונעת מאיתנו לראות, כיצד טווינו במו ידינו את חוטי גורלנו: כפרטים, כעמים וכאנושות בכללותה.

לכן, מי שטוען שאת משחק השחמט העולמי מנהלים שליטי אימפריות, גם חייב לומר שלחושך יש יותר כוח מאשר לאור ושיש כוח שהוא מעבר לכוחו של הבורא! זאת כמובן טענה שאינה מתקבלת על הדעת, כי האמת היא שמי ששולט בכל המלכים, הוא מלך מלכי המלכים! או ליתר דיוק: מערכת חוקי הבריאה המושלמת של מלך מלכי המלכים!

שליטי המטריקס, אולי חושבים שהם אלה אשר מושכים בחוטים של ההיסטוריה, אולם הם למעשה רק "עבדים" של חוק סיבה ותוצאה, כי על

פי חוקי הבריאה, אפילו תוכניות החושך משרתות לבסוף את תוכניות האור!

עכשיו אני רוצה לספר לכם סיפור אמיתי - שסיפרה לי אחת מתלמידותיי - כדי שתראו כיצד העיקרון הזה פועל לא רק באירועי העולם הגדולים, אלא גם בחיים האישיים של כל אחד ואחת מאיתנו.

היא סיפרה לי שבמהלך הגירושים שלה, בעלה לשעבר הצליח לנשל אותה מכל הכספים המשותפים שלהם. לאישה הזאת, הייתה אמונה מאוד גדולה באלוהים והיא ידעה כי "ה' מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף מְרוֹמָם" (שמואל א' פרק ב':7) והיא גם ידעה שמי שבוחר לנהוג שלא ביושר - חוקי הבריאה כבר יטפלו בו, במוקדם או במאוחר.

לכן, בניגוד למה שהיו עושות רוב הנשים במצב הזה, היא החליטה לוותר על כל הכספים שהגיעו לה ובמקום לבזבז את האנרגיה שלה בקרבות בבתי משפט, היא הקימה עסק משגשג, אשר תוך שנים ספורות הפך אותה לאישה עשירה, יותר מבעלה לשעבר.

יום אחד, היא מקבלת ממס הכנסה מכתב, שבו מודיעים לה שמגיע לה החזר בסך 8000 יורו והיא כמובן שמחה לקבל את הכסף הזה (כי לא כל יום מס הכנסה מחזיר כספים...).

אבל הדבר המעניין שקרה בדיוק באותו שבוע, הוא שהגרוש שלה התקשר אליה (מה שגם כן לא קרה כל יום...) ובדמעות תנין, ביקש ממנה עזרה, כשהוא מספר לה שנגנבו ממנו 8000 יורו, במהלך נסיעת עסקים!

הנה לפניכם דוגמא, לפעולה של חוק סיבה ותוצאה, כאשר רק אישה זו, הייתה מודעת לנפלאותיו.

הגרוש שלה היה בטוח שהוא קורבן (הוא גם תמיד אמר שהוא לא מאמין בחוק הקארמה... נו, זה ממש לא משנה אם אדם מאמין בחוקים או לא, כי הם פועלים מעצמם...).

ואילו הגנב שגנב את הכסף מהגרוש והפקידים במס הכנסה שהחזירו לאישה בדיוק את אותו הסכום, בכלל לא מודעים לכך שהם פשוט מוציאים לפועל, של מה שכבר נטווה בחוטי הגורל ורק חיכה למישהו שיממש אותו.

(לגבי הגנב, יכול מאוד להיות שבהחלטתו הוא יצר לעצמו קארמה בעייתית, אבל זה לא סותר את העובדה שבמעשה שלו הוא היה המוציא לפועל של חוק סיבה ותוצאה).

אם נחזור רק לימינו אלה, הרי שלמרבה הפלא, מי שמבין את ההיגיון הזה – כלומר שחוקי הבריאה עושים שימוש באימפריות על מנת להחיל עונש על עם שחטא – הוא דווקא **החמאס!**

בקוראן מוזכרת השליטה שנתן אלוהים לעם ישראל על ארץ הקודש.

בהיותו העם הנבחר, הוא שלט בה פעמיים ובנה בה שני בתי מקדש, אך בגלל חטאיו, חרבו שניהם.

בפעם הראשונה על ידי הבבלים ובפעם השנייה על ידי הרומאים.

על פי הקוראן, אלוהים **השתמש** בבבלים וברומאים כדי לגרש מארץ הקודש את עם ישראל שחטא לאלוהיו.

הפסוקים מסתיימים במילים: "**ואם תחזרו – נחזור גם אנחנו**" (הקוראן, סורה 17 – אל-אסראא', פסוק 8).

המילים האלה מהוות סיסמת מפתח בחמאס המפרש אותן כך: אם אתם היהודים תחזרו לחטוא, נחזור גם אנחנו להעניש אתכם.

כלומר, **אנחנו נהיה אלה שבסיבוב הנוכחי, נשמש ככלי להביא עליכם את הדין.**

לכן, לא יועילו לנו כלי נשק מתוחכמים מבית היוצר של "כְּחִי וְעֶצֶם יָדֵי עֲשֵׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה" (דברים ח':17), כדי לנצח במלחמה.

גם לא יואילו מחאות והאשמות.

רק התנהגות מוסרית מעניקה את הזכות לשבת **בארץ כנען**. הארץ של אלו, הנכנעים מרצון לחוקי הנצחיים של אלוהים.

מי שלא יכפוף את עצמו אליהם, הארץ תקיא אותו מקרבה וזה ממש לא משנה, מי יהיה העם אשר יקבל את התפקיד הביצועי, להיות המוציא לפועל של חוק סיבה ותוצאה.

"צִדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם"

(משלי י':25)

ההיגיון שהאינטלקט לעולם לא יוכל להבין

מכל מה שנאמר עד כה, משתמע באופן ברור, שהנביאים הטילו את האחריות למצבו של העם והארץ, לא על מנהיגי האימפריות – שהם בסך הכול "הרשות המבצעת של חוק סיבה ותוצאה" – אלא על כתפי אלו הקרובים ביותר אל הכוח האלוהי: הכוהנים, שהיו גם אמורים להיות, ההנהגה הרוחנית של העם.

כי אם אלו חוטאים ומעבירים את הכוח לעבודה זרה – אין לעם סיכוי!

על פי חוקי הבריאה, כאשר נעשה שימוש לרעה בכוח של אלוהים – בין אם במחשבה, בדיבור או במעשה – טחנות הצדק של חוקים נצחיים אלו, אולי טוחנות לאט, אבל במוקדם או במאוחר, לא ניתן יהיה להימנע מהצדק המוחלט שלהן:

חוק המשיכה בין המינים הדומים, מושך כל מחשבה, דיבור או מעשה רעים אחד לשני, מעצים אותם – ואז, בעיתוי המתאים, חוק סיבה ותוצאה, מחזיר אותם ליוצרם בריבית דריבית.

זה מדויק על המילימטר ואין שום סיכוי לטעות, במערכת הצדק המושלמת של הבורא!

רק התודעות הארציות שלנו – בהיותן מוגבלות לזמן ולמקום – לא יכולות לתפוס שהצדק האלוהי לא בהכרח מגיע **בגלגול חיים אחד**.

אבל הבה נחזור לתקופת בית ראשון, כדי לגלות שאפילו אם הכוהנים חטאו והעבירו את הכוח לעבודה זרה – עדיין היה סיכוי להצלה והוא: הימצאותם של מספר מסוים של **צדיקים!**

לפני חורבן בית ראשון, הנביא ירמיהו קורא לחפש את **הצדיק האחד**, אשר בזכותו תוכל ירושלים להינצל:

"שׁוּטְטוּ בְּחוּצוֹת יְרוּשָׁלַם וּרְאוּ נָא וּדְעוּ וּבְקִשׁוּ בְּרַחוּבוֹתֶיהָ, אִם תִּמְצְאוּ אִישׁ, אִם יֵשׁ עֹשֶׂה מִשְׁפָּט מִבֶּקֶשׁ אֱמוּנָה – וְאֶסְלַח לָהּ". (ירמיהו ה':1)

אולם השחיתות המוסרית שפשתה בכל שכבות החברה – מההנהגה, עשירי העם ועד לעניים – **גרמה לכך** שאפילו צדיק אחד לא נמצא בירושלים, אשר בזכותו העיר הייתה יכולה להינצל!

אך מה הוא כוחו של **צדיק אחד**, מול עם שלם שחוטא?

מדוע נאמר (בספר משלי י': 25) ש"**צדיק יסוד עולם**" ומה המשמעות של אמרה זו?

בספר בראשית (פרק י"ח פסוקים 23-33) אברהם התחנן **להציל את סדום ועמורה** ובהתמקחות הדרגתית, הצליח להוריד את המספר המינימלי של הצדיקים הנדרש להצלה, מחמישים לעשרה (בסופו של דבר, לא נמצאו אפילו עשרה צדיקים והערים נחרבו, בדיוק כמו שאטלנטיס נחרבה. הפעם לא בגלל מלחמה, אלא על ידי שליחים אחרים של מנגנון חוקי הבריאה של אלוהים שהן הישויות האלמנטליות, המביאות את **הדין מן הטבע** ואשר עליהן נאמר בספר תהילים (פרק ק"ד: 4): "**עֲשֵׂה מְלָאכָיו רוּחוֹת מְשָׁרְתָיו אֵשׁ לֵהִט**".

אבל אפילו אם מדובר **בעשרה צדיקים**, מה כוחם מול עיר חטאים כסדום ועמורה?

ראשית, יש להבין שמספרים אלו אינם בהכרח המספרים הריאליים הנדרשים להצלת מקום מסוים אלא מספרים אלו הם **קוד**, שבא ללמד אותנו שבמאזן הכוחות על פי חוקי הבריאה, **האיכות חשובה הרבה יותר מן הכמות**.

יש גם להבין, שה**צדיק אינו מנהיג**. **בוודאי שהוא אינו יכול להיות מנהיג פוליטי אבל הוא אפילו אינו מנהיג רוחני (נביא או כהן)**.

הוא בדרך כלל נסתר מעיני הציבור (בטוח שלא תמצאו אותו ברשתות החברתיות...) והרבה פעמים אף נמצא בשולי החברה.

הוא אדם ללא אגו, טהור לחלוטין שאינו צריך "לעבוד בעצמו" כדי להיות בטוהר, אלא זה המצב הטבעי שלו! והיות שהוא כזה, הוא משמש ערוץ להעברת הכוח הניטרלי לעולם, בצורתו המקורית והטהורה, מבלי שהוא עצמו אפילו יהיה מודע לכך!

מאז ומתמיד היו בקרב האנושות מיעוט של צדיקים וצדיקות, אבל רק בגלל קיומם – **העולם ממשיך לקבל אספקה של כוח טהור ולכן נאמר שעליהם העולם עומד!**

לכן גם נאמר ש" **אִוֹר זָרַע לְצַדִּיק**" (תהלים צ"ז:11), כי הצדיק מפיץ את האור בעולם.

זאת, כי כאשר מוליכים את הכוח האלוהי לטוב, הוא נשאר בלתי מעומעם, בטוהר המקורי שלו ובכך צובר כוח הרבה יותר עוצמתי. בעוד שיחד עם העמעום - אשר נוצר כאשר מוליכים את הכוח אל עבר דברים שאינם טהורים - מתרחשת בה בעת גם היחלשות.

לפיכך הטוהר של הכוח, אשר הצדיק מעביר, הוא אשר יפעל תמיד ביעילות ויהיה הגורם המכריע בכל מאבק סופי.

חורבן ירושלים באמצעות נבוכדנצר או חורבן סדום ועמורה על ידי הישועות האלמנטליות - היה יכול להימנע, לו היו נמצאים מספר מועט של צדיקים, אשר העברת הכוח הטהורה שלהם, הייתה יכולה להשהות, או להחליש את השפעת הקארמה של ציבור שלם (בדומה למים טהורים, אשר ביכולתם לדלל את המים המזוהמים עד לרמה שבה הזיהום יהיה זניח).

אַחֲרִית הַיָּמִים וְיוֹם הַדִּין הָאַחֲרוֹן - סגירת כל מעגלי הקארמה לכל באי עולם בזמן הנוכחי

למה זה קורה עכשיו בכל העולם ובעוצמות שלא היו מעולם? שאלנו בתחילת ההרצאה ועתה - **לאחר כל ההסברים שניתנו** - נוכל לסכם ולענות על שאלה זאת ועל יתר השאלות.

לאורך **אלפי שנים**, הכריזו נבואות רבות על "אחרית הימים" או על "יום הדין האחרון".

הן הגיעו אל כל העמים ולכל רחבי תבל, על ידי נביאים ונביאות שנבחרו למשימה זאת, בשל הבגרות והטוהר של הרוח שלהם.

(ניתן להקדיש רק לנבואות אלה, יותר מהרצאה אחת אולם אנחנו נזכיר היום - בהמשך דברינו - רק את החשובה והמפורסמת ביניהן שהיא "**ספר ההתגלות**").

כל ההכרזות על תקופה זאת, הזהירו ודרבנו את בני האדם לנטוש את המסלולים המסוכנים בהם הם צעדו, שכן כל הנתיבים הללו, יסתיימו במפלה נוראית!

אולם התקופה הזאת, כשלעצמה, לא הייתה אמורה להיות כל כך קטסטרופלית; וצירופי המילים "אחרית הימים" ו"הדין האחרון", לא היו אמורים לעורר פחד ואימה, בלב כל מי ששומע אותם. להפך. הם אפילו היו יכולים לבשר על סיום נפלא של עידן!

כי בסך הכול, "אחרית הימים" משמעה, תקופה בה פלנטה ארץ נכנסת לשלב הסופי שלה. זאת בהתאם למחזור החיים הטבעי, התקף לגבי כל דבר **חומרי** המצוי בבריאה.

השלבים של התחלה, צמיחה והתפוררות, הינם שלבים הכרחיים שעוברים על כל עץ, על גוף האדם וכו', וכן על פלנטה ארץ ועל כל מערכות השמש, על מנת למנוע סטגנציה ולהביא לריענון והתחדשות.

לכן, אם היינו תופסים את זמן קיומנו על פני האדמה, **כבית ספר להתפתחות הרוח** שלנו, אזי היינו מגיעים לקו הסיום של "אחרית הימים" במצב שבו השלמנו את מסלול ההתפתחות שלנו – כי ניתנו לנו לשם כך אלפי שנים – והוא היה יכול להיות עבורנו, זמן של חגיגת רוח אחת גדולה!

היינו זוכים לקבל מן הבריאה "תעודת בוגר" וכשהיה מגיע זמננו להשיל את הגוף הפיזי שלנו – שניתן לכולנו רק ככסות – היינו חוזרים הביתה, אל גן עדן, כרוחות בעלות מודעות שלמה!

היינו אז זוכים להגשים את התכלית, אשר לשמה הגענו אל עולם החומר.

אולם כיוון שההתנהלות של האנושות, במשך אלפי שנים, הייתה מנוגדת לחוקי הבריאה; כיוון שבעקשנותה וביהירותה היא **סירבה** להקשיב לכל השליחים שנשלחו אליה מן האור; כיוון שכל המסרים מן האור עוותו לדתות; וכיוון שגם אנשים שנחשבים ל"אנשים טובים", בעצם התנתקו מן הרוח שלהם והפכו ליצורים בעלי תודעה חומרית בלבד – הדין של אחרית הימים הוא אירוע כואב במיוחד, בו האנושות **כולה** קוצרת רק סבל.

אנחנו נמצאים, אם כן, באירוע גלובלי – לא בגלל שהגלובליסטים תיכננו אותו, אלא בגלל שהם רק המוציאים לפועל, של תוכנית גדולה יותר, שהייתה מצויה בבריאה מקדמת דנא.

כאן נמצאת התשובה לשאלה: **למה זה קורה עכשיו בכל העולם ובעוצמות שלא היו מעולם!**

הבה נמשיך לשאלות הבאות:

איפה אלוהים? איפה הצדק?

אם הגעתם עד הלום, אז אתם כבר יודעים **שאלוהים אינו מתערב באופן אישי בבריאה, אלא חוקי הבריאה המושלמים – המבטאים את רצונו – הם אלה אשר למעשה מבטאים את הצדק האלוהי!**

לכן, גם בתקופה זו של סגירת מעגלים, הדין מתרחש בהתאם לחוקים **ולא** באופן אישי.

הלחץ של כוח האור – שגם עליו דיברנו במהלך ההרצאה – הולך ומתגבר וחושף את כל מה שיש בקרב האנושות, בקרב כל עם ובתוך כל אדם.

לחץ האור הזה – הפועל כמו **אפקט חממה** – גורם לכך שכל מעגלי הקארמה נסגרים במהירות ומביאים לפתחו של כל אדם, את הקציר של מה שהוא זרע במהלך כל הגלגולים שלו.

לכן, מי שמדבר על "חוסר צדק", הוא רק אדם שאין לו תודעה רוחנית והוא מסתכל על כל האירוע הקוסמי הזה, מבעד למשקפיים המעוותים (זוכרים אותם מתחילת ההרצאה?) של התודעה הרגשית והתודעה האינטלקטואלית שלו, המוגבלות לזמן ולמרחב.

גם המושג **"תחיית המתים"** – שרובנו שמענו עליו וגם הוא קשור לנבואות אחרית הימים – אין פירושו שהמתים יקומו מקברם ויתעוררו, כי דבר זה עומד בניגוד לחוקי הבריאה. אלא תחיית המתים משמעה – **תחיית כל מה שמת!** החייאת כל מה שנמצא בבריאה ללא תנועה, כך שיעמוד במלוא חיוניותו בדין האלוהי.

בת'כלס זה אומר, שכל מה שעד היום שכב רדום בתוכנו, כאילו הוא מת, ושלעיתים קרובות אפילו לא היינו מודעים אליו – הוא שיתעורר ויתחזק בהשפעת הכוח.

ואז, אם הרוח שלנו תשאף להתעלות, כוח האור יחזק אותה! אבל אם נתכחש לה ונתעקש לדבוק בתודעות החומריות – אותו כוח, יוביל להתרסקותנו.

גם המונח **"אפוקליפסה"** – אשר בדרך כלל נושא עימו קונוטציות של חורבן, הרס וסוף העולם – במקור, בשפה היוונית, אין משמעו אלא **"גילוי"** או **"חשיפה"**. חשיפת האמת!

כוח האור המוגבר באחרית הימים, הוא גם הסיבה האמיתית לכך שכל השחיתויות נחשפות ושאי אפשר עוד להסתיר דבר! שהכול יוצא אל האור!

אולם זכרו שהחשיפה הגדולה אינה מתרחשת רק בחוץ, אלא בעיקר בתוך תוכו של האדם. ובשני המקרים, הוא אינו יכול לנער מעצמו את האחריות להם. אין לנו את מי להאשים אלא את עצמנו, ולכן גם הדרך היחידה להינצל מהקארמה שמתגלגלת לעברנו במהירות ובעוצמה, היא לתקן את דרכינו.

לכן, כל רגע שיש לנו על פני האדמה, הוא עכשיו יקר מפז!

יתרה מזאת: מי שיתחיל להסתכל על התקופה הזאת מבעד למשקפיים של תודעת הרוח, יחוה דווקא את הזמן הזה, כיפה וכמשמעותי ביותר בחייו! ואז, למרות שכל עולם השקר סביבו יקרוס, האור יסלול עבורו נתיבים חדשים ומופלאים – אשר ההליכה בהם, מלווה בניסים על גבי ניסים!

אולם אפילו הסבל שהאנושות חווה, אולי יוכל להוביל חלק קטן ממנה להתעוררות רוחנית. שכן דווקא נוחות לגוף, לאינטלקט ולרגשות, עשויה לגרום לשיתוק של הרוח ואף למוות רוחני.

האם כל אחד ואחת מאיתנו לא חווה משברים קשים, אשר דווקא הם הובילו אותו לצמיחה?

האם כל מה שקרה בתקופת הקורונה לא היה עבור רבים מאיתנו זמן של התעוררות גדולה? לאינטלקט ולרגשות היה קשה לגלות את כל עולם השקר – אבל לרוח, זאת הייתה הזדמנות חד פעמית להתחיל בשינוי!

במהלך ההרצאה, הסברנו שלא ניתן לראות את הצדק האלוהי במהלך גלגול חיים ארצי אחד ועתה אנו נוסף לו מאפיין נוסף: **הצדק האלוהי אינו מכון למה שנוח לגוף הארצי, לאינטלקט ולרגשות, אלא למה שמועיל לרוח!**

לכן, מן הזווית הגבוהה של האור, הכול מיועד עבור ההתפתחות הרוחנית שלנו, גם הסבל הגדול ביותר.

האינטלקט והרגשות כמובן שאינם יכולים לתפוס זאת, כי הם מעדיפים להשתיק את הרוח ולהמשיך לחיות בנוחות; אבל עבור הרוח, דווקא התמוטטות המטריקס החיצוני והפנימי, היא אולי הסיכוי היחיד שנותר לה כדי לצאת לחופשי.

כמובן שאין זה אומר שהתפתחות רוחנית כרוכה בהכרח בסבל. להפך. אם היינו מתפתחים על פי רצון האור, היינו חווים בריאות, שלום ושגשוג. אבל כיוון שסטינו מדרך הישר – הסבל הוא הדרך היחידה שעוד נותרה לנו, כדי להתעורר ולשנות כיוון.

איפה אלוהים?

לאור כל מה שהסברנו, **השאלה היא לא איפה אלוהים – אלא איפה אנחנו?** השאלה היא: איך אלוהים עדיין לא נטש אותנו לגמרי, לאור כל הסטיות שלנו כאנושות, במשך אלפי שנים?

מדוע האור לא מנצח את כל החושך הזה?

כדי לענות על השאלה, צריך קודם כל להגדיר באופן נכון מה הוא חושך ומה הוא אור.

כמעט כל בני האדם מגדירים חושך כדבר רע, כפי שהוא נתפס על ידי תודעת האינטלקט ותודעת הרגשות שלהם. אך לאמיתו של דבר, חושך הוא כל מה שכובל וכופת את הרוח אל עולם החומר ולא מאפשר לה להתעלות.

כלומר: החושך מצוי בכל מקום בו קיימת השאיפה לראות בעולם החומר, את התכלית של החיים האנושיים. זאת במקום לראות בפלנטה ארץ, רק כבית ספר להתעלות הרוח, כדי שהיא תוכל לחזור לגן עדן כרוח מודעת.

לכן, מחלה יכולה להיתפס על ידי שתי התודעות החומריות כחושך ואילו בריאות כאור; בעוד שעבור רוח מדוכאת, ההגדרה תהיה בדיוק הפוכה: דווקא המחלה עשויה לגרום להתעוררות רוחנית. (אני נזכרת באבי ז"ל שדווקא בייסורים הקשים של מחלת הסרטן, זכה להתחבר לרוחו ולמשמעות העמוקה של החיים).

כבר הסברנו בתחילת ההרצאה, שתוכניתו של לוציפר (שגם עליו אפשר לתת הרצאה שלמה) הייתה: **לכבול את האדם, למטריקס של התודעה החומרית.** מבחינתו, אפשר גם לעודד את בני האדם לבלות בחופשות אינסופיות בדובאי ובמיאמי ולפתות אותם בכל דרך, על מנת שישכחו את הרוח שבקרבתם וימשיכו לשאוף לחיות בשקט וברווחה כלכלית, בעולם החשון.

זאת בדיוק המשמעות של להיות בחושך, למרות שהרבה אנשים יגדירו זאת כאור. למה? כי עבורם, אור הוא כל מה שגורם לגוף שלהם, לאינטלקט ולרגשות שלהם לנוחות, וגם החופש לעשות מה שבא להם.

אבל לוציפר לא ברא את הרוע. הוא רק פיתה את האדם להיכנס לנתיב החשון שאין בו אור, ושם האדם לבדו יצר את הרוע.

כי חושך משמעו רק היעדר אור.
חושך מוחלט הוא למעשה כלום כי אין בו בכלל נוכחות של אור.
אולם ברגע שאנחנו מתרחקים מהאור, נוצר הרוע.
דבר נוסף שחשוב לציין כמענה לשאלות שהצגנו לעיל:
מי שמחכה שהאור יבוא להציל אותו ומחפש אותו בדמות אנושית – גם הוא אינו מבין את דרכי האור.
האור מאיר – מי שרוצה לראות ולהתעורר, יציל את עצמו.
האור שולח שליחים שמראים את הדרך – מי שמזהה אותם ומתאמץ להתאים את עצמו להנחיות שלהם, יינצל.
אפילו המשיח, לא היה אמור להביא גאולה אוטומטית, כפי שהכנסיות מכרו למאמיניהן – אלא רק הורה את הדרך לגאולה. דרך, שעל כל אדם ללכת בה בכוחות עצמו, אם הוא אכן רוצה להיגאל.

"יִמָּאָה וְאַרְבָּעִים וְאַרְבָּעָה אֶלֶף הַחֲתוּמִּים עַל מִצָּחָם"

(חזון יוחנן, פרק ז':3)

ההנהגה הרוחנית של העולם החדש

מה ניתן לעשות כדי לשנות את המציאות?

מה יכול לתת לנו תקווה?

התשובות לשאלות אלו, כבר נענו לאורך המארג של ההרצאה כולה.
אולם לקראת סיום, הייתי רוצה לענות עליהן, מזווית גבוהה עוד יותר.

זאת משום שעבור מספר קטן של מאזינים, ההסבר הזה אולי יצליח לגעת ברוחם ואם האינטלקט שלהם לא יתערב – ויתחיל כהרגלו לזרוע ספקות – הם עשויים להתחיל להיזכר בהבטחה שרוחם הבטיחה לפני אלפי שנים...

כפי שכבר אמרנו, הנבואה המוכרת ביותר על "יום הדין האחרון", היא כנראה **"ספר ההתגלות"** או בשמה האחר **"התגלות יוחנן"**.

נבואה זו מתארת בדימויים רבים, את אירועי אחרית הימים והדין האחרון. (לא כולם מדויקים ואת רובם קשה מאוד להבין ללא השראה גבוהה מלמעלה ולכן "ספר ההתגלות" גם זכה להרבה מאוד פרשנויות שגויות).

יוחנן המטביל, תקשר את הנבואה הזאת – ככל הנראה כמאתיים שנה לאחר מותו שלו ישוע – **לנביאה** שהייתה אנאלפביתית. כיוון שהיא לא הייתה יכולה לכתוב אותה, היא העבירה אותה לידיים אחרות, מתוך בקשה מפורשת ששמה לא יוזכר, שכן היא הייתה רק ערוץ עבור יוחנן המטביל.

בנבואה זאת, מדבר יוחנן על 144,000 רוחות אדם, אשר הבטיחו להתייצב באחרית הימים **ולסייע במהפך ההכרחי שהאנושות תהיה חייבת לעבור**.

הייתי רוצה להסביר, מה הוא תפקידם של רוחות אדם אלה בעת הנוכחית ומדוע הן **חייבות** להתעורר להבטחה של רוחן.

לכל הרוחות האלה – בדומה לכוהנים בזמנים קדומים – יש באופן פוטנציאלי, גישה וקרבה לכוח הניטרלי.

אם לאדם רגיל – שעדיין ניצוץ הרוח שלו לא כבה – יש כוח של **גפרור**, לכל אחד מן הנקראים האלה, יש יכולת להגיע לכוח של **הר געש!**

באמצעות הכוח הזה, הם יכולים וחייבים לפעול במישור הרוחני-אתרי ובכך להשפיע לטובה על האירועים של אחרית הימים.

ברגע שכולם יעבדו ביחד, הם יוכלו לשנות את העולם!

1. התפקיד הראשון שלהם הוא לשמור על התודעה הרוחנית. שאם לא כן, כל פלנטה ארץ תהפוך לממלכת החושך ולאף רוח אדם, השואפת לאור, לא תהיה הזדמנות להינצל מן המטריקס הפנימי.

ישנם היום בפלנטה ארץ, כשמונה מיליארד בני אדם.

רובם בעלי תודעה חומרית (כלומר: חושבים אך רק על דברים חומריים וארציים ובהתאם לכך הם גם פועלים); וחלק לא מבוטל מהם, ממש נפל לעומקו של החושך ויצר שם רשע מוחלט (רוצחים, גנבים, פדופילים וכו').

בשל כך, עולם המחשבות המקיף את הפלנטה, הוא כענן שחור משחור (והוא הרבה יותר גרוע מכל הריסוסים!) שמאיים להפוך אותה למעוז נצחי של החושך. **זכרו, חושך זה לא בהכרח רוע, אלא הוא מצב של ניתוק מן האור!**

לכן **144,000 רוחות האדם, אשר להן הוענק כוח מיוחד, אמורות להיות החלוצות של השינוי התודעתי בעת החדשה.**

כלומר: עליהן להגיע לרמת התודעה הרוחנית הגבוהה ביותר, כפי שהאנושות נדרשת להגיע אליה באחרית הימים.

רק כאשר הם כחלוצים יסללו את הדרך, אז שינוי תודעתי יהיה אפשרי – עבור כל האחרים שניצוץ הרוח שלהם עדיין לא כבה ולכן עוד ניתן להציל אותם.

במילים אחרות, אם 144,000 היו נזכרים בהבטחתם והיו נאמנים להגשמה שלה – המכות, אשר מגיעות עתה אל האנושות, לא היו כה אנושות, כי בכוח הרב שיש להם, הם היו יכולים לטהר את מרכזי המחשבה החשוכים, בדומה לעבודת הצדיקים.

2. התפקיד השני שלהם הוא לתמוך באופן רוחני בהנהגה הפוליטית.

כבר הסברנו בפרקים הקודמים, שהמנהיגות הפוליטית של האימפריות השונות, היא רק כלי שרת למימוש חוק סיבה ותוצאה.

כאשר המנהיגות הרוחנית עומדת במקום בו היא אמורה להיות, היא משפיעה לטובה, באופן עקיף, על כל המהלכים המדיניים!

3. התפקיד השלישי שלהם הוא לשמש כערוצים לדין מן הטבע עבור הישגיות האלמנטליות.

גם את הנקודה הזאת כבר הזכרנו במהלך ההרצאה, אולם הסבר מלא על פעילותן של ישויות אלו, ידרוש לא הרצאה אחת שלמה, אלא סדרה של הרצאות.

היום רק נזכיר שהישגיות האלמנטליות הן אלו אשר עליהן מוטלת המלאכה, להרוס את כל השקרי השגוי ולעזור בבניית החדש והנכון.

אנחנו קוראים לזה "אסונות טבע" – כי עבור האינטלקט והרגשות זה באמת אסון – אבל למעשה זה חלק מהטיהור ההכרחי של הפלנטה ביום הדין.

בספר ההתגלות (פרק ז': 3-4) נאמר:

"וַיֹּאמֶר: אֵל תִּשְׁחִיתוּ אֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַיָּם וְאֶת הָעֵצִים, עַד אֲשֶׁר נַחְתֶּם אֶת עַבְדִּי אֱלֹהֵינוּ עַל מַצְחֹתָם. וְאִשְׁמַע אֶת מִסְפַּר הַחַתּוּמִּים: מָאָה וָאַרְבָּעִים וָאַרְבַּעַה אֲלֶף חַתּוּמִּים מִכָּל שְׁבִטֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל".

והכוונה היא, שהישויות האלמנטליות זקוקות **לכוח המחשבות המטוהרות** של 144,000 – שעל מצחם חתום הסימן לכך שהם עבדי אלוהים – כדי שיוכלו לבצע את מלאכתן!

(האינטלקט בכלל לא יכול לתפוס את ההקשרים האלו, אז אל תנסו בכלל להשתמש בו...)

כה אדירה היא היכולת של הרוח האנושית, לעצב את העולם, אולם לצערנו גדולה היא גם צרות האופקים שלנו, כיוון שהפכנו לעבדי האינטלקט והרגשות.

כשאנחנו מסתכלים על העולם היום, אנחנו מבינים שהרוב המכריע של אותן 144,000 הרוחות שהבטיחו להעביר את הכוח לטרנספורמציה של העולם החדש, בכלל לא התעורר ולא נזכר בהבטחתו!

למרבה הצער – למרות שחיפוש האמת טבוע ב-144,000 הללו – גם הם הלכו לאיבוד בסבך האינטלקט, הרגשות והאגו שלהם או בכל העולמות האזוטריים (המתיימרים להורות את הדרך, אך זאת לשווא).

במקום לטהר את העולם עם הכוח שניתן להם, הם מרעילים אותו ובכך למעשה מוסרים אותו לחושך.

זכרו: בעולם הארצי, ככל שיש לאדם יותר כוח חומרי – כך יותר אנשים משרתים אותו.

אבל בעולם הרוחני זה בדיוק להפך. ככל שלאדם יש יותר כוח רוחני, עליו לשרת יותר אנשים ומוטלת עליו אחריות רבה יותר.

לכן, התיקון העצמי של כל מי שנקרא להנהגה רוחנית – מתקן את העולם ואילו הכישלון שלו – מחריב את העולם!

איפה נמצא היום בעולם, המקום אליו זורם הכוח הניטרלי בצורה המירבית ביותר, כמו בזמן בית המקדש בירושלים?

היכן נמצאת ההנהגה של 144,000? ומה בדיוק נדרש מהם, כדי באמת להגשים את מה שהבטיחו?

גם אם האינטלקט שלכם לא מבין ולא זוכר את כל מה ששמעתם היום, אם הרוח שלכם ערה, היא שמעה את הקריאה!

ואם זה המצב, אז אני מזמינה אתכם להצטרף לבית הספר הבינלאומי "**עלמא**
בית ספר לאנושות" ולגלות את התשובות לשאלות הגדולות האלה – **בעצמכם!**

אמן!

